

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

04-02-2024

JN2-02-07-1-1401-11/22

Broj: S1 3 U 043629 22 U
Sarajevo, 27.02.2024. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Amira Kapetanovića i Maide Bikić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Enise Imamović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „Mipex Auto RS“ d.o.o. Banja Luka, ulica Miloša Crnjanskog broj 55., kojeg zastupa punomoćnik Tatjana Ćurlik, advokat iz Banja Luke Aleja Svetog Save broj 34, protiv rješenja broj: JN2-02-07-1-1401-11/22 od 07.07.2022. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, Filijala Banja Luka, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 27.02.2024. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje broj: JN2-02-07-1-1401-11/22 od 07.07.2022. godine poništava i predmet vraća tuženom na ponovni postupak.

Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 977,50 KM u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, Filijala Banja Luka, broj kao u uvodu presude, odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena protiv obavještenja o dodjeli ugovora, broj: 332-4-1-70-5-12/22 od 13.05.2022. godine, ugovornog organa Republička uprava civilne zaštite RS i odbijen je zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu zbog pogrešne primjene materijalnog prava i povrede pravila postupka. U obrazloženju tužbe navodi da je osporeni akt opširan, konfuzan, dva puta odlučuje o dopuštenosti i blagovremenosti, razmatra nešto što nije žalbeni navod, ali ne i konkretne žalbene navode, a žalbu povezuje sa žalbama koje su podnijeli učesnici pregovaračkog postupka, što je nespojivo, jer žalbeni navodi nisu isti, navodi da su žalbe zasnovane na istom činjeničnom i pravnom osnovu, a što nije tačno i da se utvrditi poređenjem žalbi. Ističe da tuženi pogrešno navodi da je žalba izjavljena protiv obavještenja o dodjeli ugovora, a u žalbi

*se jasno navodi da se ista izjavljuje protiv odluke o izboru najpovoljnijeg ponuđača.*²

Ukazuje da je prvim žalbenim navodom osporavao formu i sadržaj odluke o izboru najpovoljnijeg ponuđača, jer ta odluka nema ništa od obaveznih elemenata, a tuženi uopšte nije uzeo u razmatranje ovaj žalbeni navod, čime je prekršio odredbu člana 200. stav 2. ZUP-a. Nadalje navodi da je drugim žalbenim navodim osporavao mogućnost da se za 10 dana provede pregovarački postupak bez objave obavještenja. Ističe da tuženi ponovo krši odredbu člana 200. stav 2. ZUP-a, te da obrazlaže nepostojeći žalbeni navod, te ponovo ističe da se žalba ne odnosi na obavještenje o dodjeli ugovora i da se datum 25.04.2022. godine, nigdje u žalbi ne može pronaći. Navodi da je trećim žalbenim navodom osporavao osnov za pokretanje pregovaračkog postupka bez objave obavještenja o nabavci, odnosno naveo je da se nisu stekli uslovi iz člana 21. tačka d) ZJN. Nadalje ističe da tuženi ne obrazlaže argumentovano kako su se stekli uslovi koji su izvan kontrole ugovornog organa da bi se proveo pregovarački postupak, tj. ne navodi koji su to razlozi. Ukazuje da je tuženi navedeni žalbeni navod odbio pozivanjem na prethodno donesena rješenja po kojim su žalbe podnijeli učesnici pregovaračkog postupka, iako se njihove žalbe nisu odnosile na pokretanje pregovaračkog postupka. Ponovo ističe da navedene žalbe nemaju veze sa tužiteljevom žalbom, jer se ne radi o istim žalbenim navodima. Konačno je predložio da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak, te da se obaveže tuženi da nadoknadi troškove upravnog spora na ime sastava tužbe po punomoćniku iz reda advokata u iznosu od ukupno 877,50 KM sa PDV-om, sve shodno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske, uvećano za susdku taksu u iznos od 100,00 KM.

U odgovoru na zahtjev tuženi Ured za razmatranje žalbi BiH, Filijala Banja Luka je predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Sl. glasnik BiH“, broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa i obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je ugovorni organ Republička uprava civilne zaštite RS provela pregovarački postupak bez objave obavještenja, te je dana 08.04.2022. godine, donio odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, broj: 25.02-815-27-11-4-17/22. Tužitelj je protiv navedene odluke izjavio žalbu, a tuženi je osporenim rješenjem odbio kao neosnovanu žalbu protiv obavještenja o dodjeli ugovora, broj: 332-4-1-70-5-12/22 od 13.05.2022. godine. Tuženi je ovako odlučio, kako to proizlazi iz obrazloženja osporenog rješenja, jer je zaključio da se radi o istom činjeničnom i pravnom osnovu, odnosno nastavku na prethodno podnesene žalbe privrednih društava „OM commerce“ d.o.o. Banja Luka i „Walter“ d.o.o. Banja Luka, te da tužiteljeva žalba ne sadrži nijedan novi žalbeni navod koji nije prethodno cijenjen od strane tuženog.

Zakonitost osporenog rješenja dovedena je u sumnju prigovorima iz tužbe.

Prije svega, očigledna je kontradikcija i nesaglasnost između navoda iz osporenog rješenja i spisa predmeta. U konkretnom slučaju, kako to proizlazi iz podataka u spisu tužitelj je izjavio žalbu protiv odluke o izboru najpovoljnijeg ponuđača, a tuženi je osporenim rješenjem odbio žalbu izjavljenu protiv obavještenja

o dodjeli ugovora, dok je u obrazloženju navedenog rješenja naveo da se radi o istom činjeničnom i pravnom osnovu, odnosno nastavku na prethodno podnesene žalbe privrednih društava „OM commerce“ d.o.o. Banja Luka i „Walter“ d.o.o. Banja Luka, te da tužiteljeva žalba ne sadrži nijedan novi žalbeni navod koji nije prethodno cijenjen od strane tuženog.

Osnovano tužitelj prigovara da tuženi uopšte nije razmotrio njegovu žalbu izjavljenu, protiv odluke o izboru najpovoljnijeg ponuđača, odnosno žalbene prigovore kojima se ukazivalo da odluka o izboru najpovoljnijeg ponuđača ne sadrži obavezne elemente, zatim osporavanje mogućnosti da se za 10 dana provede pregovarački postupak bez objave obavještenja i osnov za pokretanje pregovaračkog postupka bez objave obavještenja o nabavci. Imajući u vidu navedeno, ovo sudsko vijeće zaključuje da tuženi Ured za razmatranje žalbi BiH u postupku po žalbi žalitelja, nije postupio u skladu relevantnim odredbama Zakona o javnim nabavkama, odnosno, u skladu sa odredbama Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“ broj:29/02 do 53/16), a posebno imajući u vidu član 9., u vezi sa članom 13. citiranog zakona, prema kojem se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari, i u tom cilju moraju se potpuno i pravilno utvrditi sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja. Sud nije mogao raspraviti spor na osnovu činjenica utvrđenih u upravnom postupku, iz razloga jer su one u bitnim tačkama nepotpuno utvrđene, izveden je pogrešan i nepravilan zaključak, na način da je tuženi odbio žalbu izjavljenu protiv obavještenja o dodjeli ugovora, iako je žalba izjavljena protiv odluke o izboru najpovoljnijeg ponuđača, odnosno nije utvrdio sve relevantne činjenice i proveo dokaze neophodne za donošenje pravilne i zakonite odluke u žalbenom postupku. U konkretnom slučaju tuženi je drugostepeni organ, koji je dužan da utvrđuje materijalnu istinu, pa je u postupku odlučivanja po žalbi odluku morao donijeti nakon kompletiranja neophodne dokumentacije i utvrđivanja svih relevantnih činjenica, kao i svih dokaza bitnih za donošenje odluke po žalbi, što je imalo za posljedicu bitne povrede Zakona o upravnom postupku. Imajući u vidu naprijed navedeno ovo sudsko Vijeće nije moglo ispitati, zakonitost i pravilnost osporenog rješenja, niti je moglo raspraviti spor na osnovu činjenica utvrđenih u upravnom postupku, zato što su one u bitnim tačkama nepotpuno utvrđene, izveden pogrešan i nepravilan zaključak na način što je tuženi samo paušalno odbio žalbene navode kao neosnovane. Tuženi nije odgovorio na žalbene prigovore iako je kao drugostepeni organ to dužan učiniti u smislu odredbe člana 233. Zakona o upravnom postupku.

Ispitujući pravilnost i zakonitost osporenog rješenja, ovo vijeće je ocijenilo da je tuženi donošenjem rješenja počinio bitnu povredu pravila postupka iz člana 233. stav 2. a u vezi sa članom 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“, broj 29/02 do 53/16). Ova odredba obavezuje donosioca rješenja da u obrazloženju navede dokaze koje je proveo i činjenično stanje utvrđeno na osnovu provedenih dokaza, razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, kao i razloge koji su obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kakvo je dato u dispozitivu, kao i pravne propise na osnovu kojih je riješena predmetna upravna stvar. Osporeno rješenje, međutim, ne sadrži razloge koji su odlučni za donošenje odluke, odnosno isto sadrži samo dio žalbenih navoda, izjašnjenje ugovornog organa te zaključak da se radi o istom činjeničnom i pravnom osnovu, odnosno nastavku na prethodno podnesene žalbe privrednih društava „OM commerce“ d.o.o. Banja Luka i „Walter“ d.o.o. Banja Luka, te da tužiteljeva žalba ne sadrži nijedan novi žalbeni

navod koji nije prethodno cijenjen od strane tuženog. Iz spisa je vidljivo da je podnositelj žalbe naveo žalbene prigovore kojima se ukazivalo da odluka o izboru najpovoljnijeg ponuđača ne sadrži obavezne elemente, zatim osporavanje mogućnosti da se za 10 dana provede pregovarački postupak bez objave obavještenja i osnov za pokretanje pregovaračkog postupka bez objave obavještenja o nabavci, a na koje tuženi nije odgovorio.

Nije sporno da se tužitelj po podnesku tuženog od 07.06.2022. godine, izjasnio u pogledu blagovremenosti žalbe, gdje je tužitelj navodi u svom podnesku od 28.06.2022. godine, da je žalbu izjavio pozivom na člana 101.stav 4. Zakona o javnim nabavkama u roku od 30 dana računajući od dana objave obavještenja o nabavci, gdje tuženi iz tih razloga nalazi u osporenom rješenju da je žalba blagovremena (strana 9 pasus 2 osporenog rješenja). Međutim isto ne znači da se tužitelj žalio samo na obavještenje o dodijeli ugovora kako to tuženi pogrešno nalazi, jer isti u samoj žalbi na više mjesta jasno navodi da se žalba odnosi prije svega na odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača broj: 25.02-815-27-11-17-12/22 (pravilno: 25.02-815-27-11-4-17-12/22) od 08.04.2022. godine, a o čemu tuženi dispozitivom osporenog rješenja, nije uopšte ni odlučivao.

Odlučujući u zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka ovaj Sud je našao da tužitelju pripada pravo na naknadu troškova ovog spora, a koji se sastoje od naknade za sastav tužbe, uz troškove PDV-a. Tužitelju pripada pravo na naknadu troškova koje je imao u ovom upravnom sporu, jer je njegova tužba uvažena i osporeno rješenje poništeno, što znači da je tužitelj uspio u ovom sporu, pa je tužena dužna tužitelju da naknadi troškove upravnog spora shodno članu 61. Zakona o upravnim sporovima BiH. Odluku o troškovima postupka, uvažavajući zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka u iznosu od 877,50 KM, koje je isti iskazao u tužbi, obzirom da su troškovi izazvani postupanjem tužene, te troškove dosudio primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske („Službeni glasnik RS“, broj: 68/05). Dosuđeni troškovi se odnose na sastav tužbe u iznosu od 600,00 KM, troškove paušala u iznosu od 150,00 KM i naknade na ime PDV-a od 17%, u iznosu od 127,50, uzimajući u obzir da je punomoćnik tužitelja dostavio dokaz da je obaveznik PDV-a. Naknada za taksu na tužbu u iznosu od 100,00 KM određena je u skladu sa članom 6. u vezi sa članom 22. Tarifa broj 3. tačka 1. Zakona o sudskim taksama u postupku pred Sudom BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 39/03), tako da ukupni troškovi spora iznose 977,50 KM.

Iz izloženog slijedi da osporeno rješenje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama zbog čega je ovaj sud tužbu uvažio, osporeno rješenje poništio i predmet vratio tuženom na ponovno rješavanje, primjenom odredbe člana 37. stav 2. u vezi sa članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH. U ponovnom postupku tuženi će cijeniti sve žalbene prigovore u ovoj upravnoj stvari i dati razloge iz kojih prihvata ili ne svaki od datih prigovora, u smislu odredbe člana 233. stav 2. Zakona o upravnom postupku.

ZAPISNIČAR
Enisa Imamović

